

Finantsloven er en Lov, der skal og må vedtages. Men netop derved, at Finantsloven skal og må ud, netop derved udøver Folkethinget, som faaer den først forelagt, en overveiende Indflydelse paa den; thi netop der for gjøres der saa lidt Bænkelighed som muligt fra det andet Thing, netop derfor bringes den Indflydelse, som kan gjøres gjældende af den anden Deel af den lovgivende Magt, kun sjelden og i en ringe Grad til Anvendelse. — Derfor er det, at Bestemmelser, optagne i Finantsloven, gaae „saa let“, som den ærede Rigsdagsmand siger, fremfor Bestemmelser i andre Love, men det er tillige det, der gjør, at man ved at træffe Bestemmelse om, at Forhold som det her omhandlede skulle ordnes gennem Finantsloven, træder den anden Afdeling af den lovgivende Magt for nær. — Naar en Sag saaledes som i dette Tilfælde kommer tilbage fra det ene Thing til det andet, skulde man jo søge at nærme sig hinanden; men det forekommer mig ikke, at det principale Forslag paa nogen Maade er egnet til en saadan Tilnærmelse; — istedetfor at nærme sig, hvad der er vedtaget i Landstinget, gaaer Forslaget jo i en derfra endnu mere modsat Retning end det, der blev vedtaget her ved 3die Behandling. Men naar man nu paa et andet Sted, hvor man ikke har den ærede Rigsdagsmand til Røds, gaaer i samme Spør og s. Ex. sletter hele Summen, saa kommer der jo en saa stor Meningsforskjellighed tilstede, at der kan frembyde sig constitutionelle Bænkeligheder af den alvorligste Art; men vil man undgaa denne Conflict, saa bør man — thi man har jo ikke nogen Ret til at antage, at den ene Afdeling af den lovgivende Magt skulde være mere eftergivende, mere tilbøjelig til at opgive sin Mening, end man selv er, — saa bør man dog idetmindste ikke gaae videre end at komme tilbage til, hvad man tidligere har vedtaget, men ikke gaae derud over. Striden kan derved virkelig komme til at antage Dimensioner, som ere langt større, end paa nogen Maade kan ansees ønskelig.

M. Jensen: Med Hensyn til Røms- Sønderland er der fremkommet nogle Bemærkninger, som synes mig at beroe paa en Mis-

forstaaelse. Den ærede Indenrigsminister har saaledes htrret, at det var blevet ham forebragt, at man væsentligt havde foretaget Udskiftning der af Hensyn til de mindre Røds- eiere, fordi disse Folk ikke havde Raad til at anskaffe sig Creaturer, og derfor ikke havde nogen Nytte af deres Bønder; men troer den ærede Minister da, at de ville faae mere Raad dertil, naar de komme til at deeltage i Udgifterne til Udskiftningen? (Indenrigsministeren: Saa kunne de jo leie deres Bønder ud!). Men de kunne jo ogsaa leie deres Ret til Græsning ud; det antager jeg ikke, der er noget til Hinder for. Der er fra forskjellige Sider, navnlig fra de ærede Rigsdagsmand for Rjøbenhavns 1ste Valgfreds (R. C. Parfen) og Hølbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning), fremkommet Betragtninger, som efter min Opfattelse tyde paa, at de ærede Medlemmer antage, at Forordningen af 23de April 1781 kunde berettigede enkelte Rødsseiere til at tvinge andre Rødsseiere til at lade deres Rødder udskifte. Det er efter min Formening ikke saa enkelte Rødsseiere kunne forlange at faae deres Rødder udslagne; men de der ville blive i Fællesskab, have efter Loven fuldstændig Ret dertil; hvad Røden derimod kan tvinge dem, der ville blive i Fællesskab, til, det er at deeltage i Udskiftningsomkostningerne. Det er netop, fordi dette Tryk kan udøves, at jeg ved en tidligere Behandling af Sagen henlede den Indenrigsministerens Opmærksomhed paa, saavidt muligt at drage Omsorg for, at de der ville have udskiftet, fik deres Bønder paa saadanne Steder, at der ikke voldtes alle dem, der ikke ville have udskiftet, altså megen Besværighed; dette vilde vistnok ogsaa kunne opnaaes ved at benytte en sagkundig Landvæsenkommis- sair og en duelig Landinspector. Den ærede Rigsdagsmand for Hølbet Amts 2den Valgfreds bemærkede, at der ikke i denne Forordning af 1781 laa nogen Grund for de vedkommende Rødsseiere til at forlange Understøttelse; det er ikke ganske rigtig, thi i §§ 21 og 22 tilføjes der dem, der ønske at udskifte efter Udskiftningen, men som dertil ikke maatte have Raad, at de kunne faae en Bygningshjælp. Denne Bygningshjælp er vel senere bortfalden ved en Placet, jeg troer af 1800 eller 1801,